

Jeg er ikke politiker, men jeg ved at enhver forening er underlagt deres egne love som er nedfældet i vedtægter formuleret i foreningens formål og de kan ikke være i modstrid med grundloven. Foreningens grundlov er deres vedtægter. Regeringen er foreningens bestyrelse og medlemmerne er at sammenligne med landets borgere, som er valgbare og har stemmere, ligesom andre danske borgere har til det danske folketing. Bestyrelsen vælger sine "ministre" eksempelvis er foreningens finansminister revisoren. Andre medlemmer af bestyrelsen kan have andre "ministerposter", udvalg kan nedsættes og ekspertise indhentes.

Formandens, og vel osse bestyrelsens, fornemmeste opgave er, at sørge for at demokratiet og vedtægterne (grundloven) overholdes.

Nogle bestyrelser lever ikke op til deres egne love. Eksemplerne er mange: Typisk opstår balladen ved, at nogle fra starten har villet noget andet eller senere har fundet ud af, at vedtægterne ikke harmonerer med deres personlige dagsorden. En skjult dagorden splitter enhver forening og man ser ofte at det fører til et kup, eksklusion eller, at man styrer klar af kritiske medlemmers kalender og holder møder uden dem.

Når en sådan forening lukker sig om sig selv er der kun den hårde kerne tilbage og man ser eksempler på at en bestyrelse undgår at indkalde kritiske medlemmer til foreningens generalforsamlinger. Medlemmer kan udelukkes fra arrangementer ved at indføre adgangskort som ikke tilsendes dem, og hvis disse medlemmer er udøvende kunstnere, kan man indføre regler om at bestyrelsesmedlemmer, der er udøvende ikke må optræde på foreningens events og andre begivenheder.

Man kan osse intimidere medarrangører af foreningens arrangementer ved at true med at deres event og evt. andre på stedet ikke markedsføres, hvis ikke et miskrediteret, udøvende medlem tages af plakaten. Dens slags kalder man i daglig tale for dummebøder fordi de ofte kun er møntet på nogle og ikke alle. Hvis man eksempelvis giver en formand ret til uindskrænket magt, til et magtmisbrug af den art, er bestyrelsen at sammenligne med håndlangere.

Det værste er når en forening ikke fremhæver deres dygtigste folk. Dem, der via goodwill, særlige evner og kontakter ikke bliver synlige, da foreningen som helhed, formanden eller bestyrelsen i særdeleshed, typisk får æren.

Kulturlivet mister derved innovative, dygtige og fremsynede operatører. De bliver usynlige. En forening der opererer i dette Tasmørkeland er at sammenligne med en bananrepublik, et diktatur eller det, den måske i virkeligheden er; en privat virksomhed, der lever af offentlige tilskud, selv den påstår andet.